

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky: **M. – S., S.**, B. X., B., IČO: X., zast. spoločnosťou A. Z. Z., s.r.o., T., B., IČO: X., v mene ktorej koná Mgr. Z. Z., advokátka, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/67/2011 zo dňa 21. júna 2011, konajúc o opravnom prostriedku podanom navrhovateľkou, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/67/2011 zo dňa 21. júna 2011 **z r u š u j e** podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 250l ods. 2 a vec jej **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Odporkyňa **j e p o v i n n á** v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku nahradiť k rukám právnej zástupkyne navrhovateľky trovy konania vo výške **470,55 €**.

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím č. RP/67/2011 zo dňa 21.6.2011 vydanom v správnom konaní č. 175-PgO/O-2162/2009 odporkyňa uložila navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách, sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách, vo výške 10 000 € za porušenie povinnosti ustanovenej § 32 ods. 12 zák. č. 308/2000 Z. z. účinného ku dňu 21.3.2009, tým, že dňa 21.3.2009 o cca 19,00 hod odvysielala v rámci

programu T. n. informácie týkajúce sa programu P. v. X. (volebné štúdio): „Televízia M. pripravila špeciálne volebné štúdio, ktoré začne krátko pred zatvorením volebných miestností. Moderátori Z. P. a G. G. vám už povedia viac.“ „Dobrý večer z nášho volebného štúdia.“ „Už o necelé tri hodiny sa uzatvoria volebné miestnosti“ „No a krátko predtým, ako sa definitívne skončí prvé kolo prezidentských volieb, sa vám prihlásime z nášho prezidentského štúdia, v ktorom uvidíte prvé reakcie.“ „Prvé výsledky a takisto aj rozhovory s analytikmi či s osobnosťami.“ „Myslím, že atmosféra tu bude naozaj zaujímavá, privítame osobnosti, ktoré zviditeľnili Slovensko v zahraničí.“ „Ešte stále môžete voliť. Mimochodom, Z. stihla si to?“ „Tak tak, ale stihla. Čo ty G.?“ „Ja som už tiež volil, takže z mojej strany všetko pripravené, vidíme sa večer.“ „Dovidenia“, ktoré naplnili definíciu skrytej reklamy podľa § 32 ods. 13 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách účinného ku dňu 21.3.2009.

V odôvodnení tohto rozhodnutia odporkyňa uviedla, že v súčasnosti účinná právna úprava prevzala skutkovú podstatu správneho deliktu ustanoveného v § 32 ods. 12 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách účinného ku dňu 21.3.2009, pojmy skrytá reklama a skrytá mediálna komunikácia sú obsahovo totožné, a preto v tomto prípade mohla pristúpiť k vyvodu zodpovednosti a uloženiu sankcie.

V ďalšom odôvodnení sa odporkyňa zaoberala rozdielom medzi vlastnou propagáciou a skrytou reklamou, pričom dospela k záveru, že vlastná propagácia je osobitnou formou reklamy, vlastnou propagáciou je možné iba prerušiť program, pričom skrytá reklama je integrálnou súčasťou programu. Jediným relevantným kritériom pre vymedzenie rozdielu medzi vlastnou propagáciou a skrytou reklamou bolo to, či daný komunikát resp. súbor informácií bol súčasťou programu alebo nie. Uvedené vymedzenie priamo vyplýva z ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. účinného ku dňu 21.3.2009.

Uviedla, že navrhovateľka naplnila všetky zákonom požadované kritéria pre to, aby mohlo ísť o definíciu skrytej reklamy.

Navrhovateľkou odvysielaný program obsahoval vizuálnu a verbálnu informáciu o činnosti poskytovateľa televíznej programovej služby, t.j. vysielateľa, ktorým je v danom prípade M.-S., spol. s r.o. Činnosť vysielateľa predstavovala v predmetnom prípade realizáciu a vysielanie programu P. v. X. (volebné štúdio) zo dňa 21.3.2009, pričom informácie o programe P. v. X. (volebné štúdio) boli odvysielané v rámci

programu *T. n.* dňa 21.3.2009 o cca 19,00 hod. Pre posúdenie, či boli tieto informácie súčasťou programu, bolo rozhodujúce, či tieto informácie spolu s ostatnými informáciami odvysielanými v rámci programu *T. n.* zo dňa 21.3.2009 o cca 19,00 hod. tvorili svojím obsahom, formou a funkciou uzatvorený celok.

Informácie uviedla moderátorka programu *T. n.* a následne odovzdala slovo moderátorom pripravovaného programu *P. v. X. (volebné štúdio)*, čiže z hľadiska obsahu tieto informácie jednoznačne tvorili integrálnu súčasť uzavretého celku. Toto potvrdzuje aj skutočnosť, že prvú informáciu o pripravovanom volebnom štúdiu recipientom sprostredkovala moderátorka programu *T. n.*. Následne odovzdala slovo moderátorom programu *P. v. X. (volebné štúdio)*, pričom explicitne uviedla, že títo moderátori povedia k danej téme "viac". Následné vyjadrenia týchto moderátorov jednoznačne obsahovo nadväzovali na danú tému, pričom informácie o programe *P. v. X. (volebné štúdio)* neniesli výrazné diferenčné znaky z hľadiska formy, ktoré by tieto informácie vymedzili ako inú a teda samostatnú zložku programovej služby, zrejme odlišiteľnú od programu, v ktorom tieto informácie odzneli; počas celej doby sprostredkovania informácií o programe, bol na obrazovke v pravom dolnom rohu viditeľný text "T.", ktorý sa striedal s textom „T. N.“, pričom tieto texty sa striedajú počas celého trvania programu *T. n.*.

Odporkyňa poukázala, že predmetné informácie mali z hľadiska funkcie zmiešaný charakter. Príspevok poukazoval na skutočnosť, že účastník konania odvysielal program *P. v. X. (volebné štúdio)*, v ktorom bude hodnotiť voľby prezidenta Slovenskej republiky, a teda tieto informácie mali nepochybne aj informačný a spravodajský charakter. Odvysielané informácie sa z hľadiska funkcie výrazne neodlišovali od ostatných informácií v predmetnom programe, nakoľko okrem iného plnili aj spravodajskú/informačnú funkciu a tvorili spolu s ostatnými informáciami v rámci programu *T. n.* uzavretý celok.

Pokiaľ šlo o reklamný účel odvysielaného príspevku odporkyňa poukazujúc na svoje skoršie rozhodnutia uviedla, že z hľadiska charakteru predmetných informácií, tieto mali nepochybne aj informačný resp. spravodajský charakter. Prelínanie zložky propagačnej s inou zložkou napr. spravodajskou je jedným z imanentných znakov skrytej reklamy. Rozhodujúcim faktorom pre posúdenie prevažujúcej zložky súboru informácií je ich forma a spôsob spracovania. Skutočnosť, či informácie odvysielané o programe *P. v. X. (volebné štúdio)* boli informáciami o programe vo verejnom záujme v zmysle § 3

písm. k/ zák. č. 308/2000 Z. z., nemala žiaden vplyv na to, či tieto informácie naplnili definíciu skrytej reklamy. Z ustanovení zák. č. 308/2000 Z. z. účinného ku dňu 21.3.2009 nevyplývajú žiadne osobitné povinnosti alebo úľavy pre skrytú reklamu, ktorá sa týka programu vo verejnom záujme. Samotné informovanie o skutočnosti, že účastník konania bude vysielat' špeciálny program, v ktorom prinesie výsledky volieb a ich analýzu je nepochybné informácia s výraznou spravodajskou hodnotou pre verejnosť.

Rozhodujúcim faktorom pre posúdenie charakteru týchto informácií ako celku bola podľa odporkyne ich forma a spôsob spracovania. V danom prípade účastník konania po sprostredkovaní informácie o vysielaní programu *P. v. X. (volebné štúdio)* moderátorkou programu *T. n.*, sprostredkoval recipientovi informácie o konkrétnej podobe tohto programu. Tieto informácie boli sprostredkované priamo oboma moderátormi tohto programu, ktorí boli snímaní na pozadí štúdia, z ktorého bol program *P. v. X. (volebné štúdio)* vysielaný. Účastník konania prostredníctvom moderátorov programu sprostredkoval recipientovi informácie o čase vysielania programu, pričom zdôraznil aktuálnosť, s akou recipientovi sprostredkujú výsledky volieb a ich analýzy a tiež vyzdvihol atraktivnosť daného programu.

V danom prípade predmetné informácie, aj s prihliadnutím na ich nepochybnú spravodajskú výpovednú hodnotu sa ako celok, vzhľadom na ich spôsob spracovania primárne zameriavali na samotný program, jeho moderátorov a špeciálny spôsob spracovania, čím v konečnom dôsledku upriamovali pozornosť recipienta na tento konkrétny program a recipienta nepriamo nabádali, aby sledoval práve program účastníka konania. Účastník konania viac zameriaval upriamenie pozornosti diváka práve na svoj program, ako na jednoduché informovanie, že takýto program bude vysielat'. V predmetnom príspevku prevažovala zložka propagačná nad zložkou informačnou resp. spravodajskou a tieto informácie propagovali program *P. v. X. (volebné štúdio)* zo dňa 21.3.2009, a teda plnili reklamný účel.

Odporkyňa, pokiaľ šlo o zámernosť využívania informácií na reklamné účely, uviedla, že v tomto prípade sa jedná o odlišnú situáciu ako pri zábavných programoch, nakoľko tieto informácie sa týkali konkrétneho vydania špeciálnemu programu ku konaniu prezidentských volieb *P. v. X. (volebné štúdio)*, teda nedá sa hovoriť o uvádzacej kampani k novému programu, avšak ratio argumentov ohľadne zvýšenia sledovanosti uvádzaných v skorších rozhodnutiach odporkyne obstojí aj v tomto prípade. Spravodajský program *T. n.* je

pravidelne vysielaný v rámci najdrahšieho vysielacieho času z hľadiska ceny reklamy v tzv. prime time (19,00 – 20,00 hod), pričom cena reklamy vychádza z najvyššej priemernej dlhodobej sledovanosti programov v tomto čase. Zaradenie informácií, ktoré propagujú iný program, práve do programu vysielaného v prime time nie je náhodné, ale je motivované snahou o zabezpečenie čo najvyššieho počtu recipientov, ktorým budú tieto informácie sprostredkované. Hoci nebolo možné preukázať, či dané informácie skutočne zvýšili sledovanosť špecifického programu k prezidentským voľbám, *P. v. X. (volebné štúdio)*, možné zvýšenie sledovanosti zaradením informácií propagujúcich tento program do hlavného spravodajského programu vysielaného v tzv. prime time jednoznačne obostojí ako príklad novej protihodnoty, ktorú účastník konania získal za odvysielanie predmetných informácií.

Na podporu tohto tvrdenia odporkyňa uviedla, že účastník konania prerušil program *P. v. X. (volebné štúdio)* reklamou, za čo bol vzhľadom na právny stav účinný v čase vysielania programu, sankcionovaný Radou rozhodnutím č. RP/27/2009 zo dňa 7.7.2009 a toto rozhodnutie potvrdil aj tunajší súd rozsudkom č. k. 3SŽ/58/2009-27 zo dňa 5.11.2009. Je teda zrejmé, že účastník konania mal záujem na tom, aby mal tento program čo najvyššiu sledovanosť.

Odporkyňa ďalej uviedla, že kritérium zámernosti využívania informácie na reklamný účel považovala za naplnené v prípade, ak informácia mala reklamný/propagačný charakter a program, v ktorom bola zaradená, bol redakčne zostavovaný dopredu, pričom je nepochybné, že spravodajský program *T. n.* zo dňa 21.3.2009 o cca 19,00 hod. bol redakčne zostavovaný dopredu, teda kritérium zámernosti bolo v zmysle definície skrytej reklamy naplnené.

Pokiaľ šlo o možnosť uvedenia verejnosti do omylu o podstate odvysielanej informácie, odporkyňa poukazuje na rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 1SŽn/50/2004 zo dňa 26.7.2005 uviedla, že v prípade, ak je súbor informácií súčasťou programu a tieto informácie obsahujú aj inú ako propagačnú zložku napr. zložku spravodajskú, práve prelínanie jednotlivých zložiek informácií môže viesť recipienta do omylu o podstate týchto informácií. Predmetné informácie boli odvysielané v hlavnom spravodajskom programe v deň konania prezidentských volieb. Recipient dôvodne očakával informáciu s obdobným spravodajským obsahom, a tak mohol byť uvedený do omylu o podstate tejto informácie, ak súbor týchto informácií ako celok, najmä vzhľadom na ich spôsob spracovania, v konečnom dôsledku propagujú samotný program, jeho moderátorov a jeho špeciálny spôsob spracovania.

Predmetné informácie mohli uviesť recipienta do omylu o svojej podstate, nakoľko sa v týchto informáciách prevládala propagačná zložka nad zložkou spravodajskou, pričom tieto informácie boli sprostredkované ako integrálna súčasť spravodajského programu.

Odporkyňa pri určovaní výšky sankcie vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, ktorá spočívala práve v propagácii uvedeného programu účastníkom konania takým spôsobom, pri ktorom účastník konania uvedie diváka do omylu o podstate programom sprostredkúvanej informácie. Ďalšími faktormi, ktoré vzala odporkyňa do úvahy boli rozsah a dosah vysielania, keďže účastník konania je multiregionálnym vysielateľom, ako aj to, že účastník konania je za porušenie predmetného ustanovenia zodpovedný bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť za správny delikt).

Odporkyňa tiež poukázala, účastník konania bol za porušenia predmetného ustanovenia zákona sankcionovaný už v minulosti, a teda mal a mohol vedieť, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zák. č. 308/2000 Z. z. Účastník konania v uvedenom programe zámerne využil informácie reklamného charakteru na spropagovanie predmetného vydania programu *P. v. X. (volebné štúdio)*. Následkom porušenia povinnosti bola propagácia daného programu spôsobom, ktorý uviedol recipienta do omylu o podstate programom sprostredkúvaných informácií. V súvislosti s trvaním správneho deliktu odporkyňa uviedla, že časť programu informujúca o programe *P. v. X. (volebné štúdio)* trvala cca. 49 sek. Odporkyňa pri určovaní výšky pokuty vzala do úvahy fakt, že informácie propagujúce program *P. v. X. (volebné štúdio)* boli odvysielané počas hlavného spravodajského programu účastníka konania v tzv. prime - time, ktorý z hľadiska ceny za odvysielanie reklamy patrí k najdrahším.

Proti predmetnému rozhodnutiu podala navrhovateľka v zákonnej lehote dňa 2.8.2011 opravný prostriedok, v ktorom sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia veci odporkyni na ďalšie konanie, alternatívne v prípade potvrdenia rozhodnutia žiadala adekvátne zníženie sankcie. Zároveň sa domáhala aj priznania náhrady trov konania.

V opravnom prostriedku uviedla, že pod pojmom skrytá reklama je myslená reklama, ktorá tvorí súčasť vysielania alebo časť článku v novinách, časopisoch, bez toho aby bola presne oddelená od celkového vysielania alebo obsahu ostatného. Táto môže byť prezentovaná vo forme reportáže, rozhovoru, pričom z označenia, zaradenia, usporiadania žurnalistického materiálu nie je celkom zrejmé, že sa jedná o platenú alebo inak odmeňovanú reklamu. Pri rozlíšení medzi právom na informácie realizovaným buď vecným alebo

reklamným informovaním je teda dôležitý spôsob podania týchto informácií a použitie, resp. nepoužitie reklamných techník pri celkovom spracovaní.

Uviedla, že príspevok zo dňa 21.3.2009 odvysielaný v čase cca o 19,00 hod v relácii Televízne noviny, obsahoval výlučne skutočnosti informačného charakteru. Všetky použité výrazové prostriedky boli výlučne výpovedného, informačného charakteru, neboli zámerne manipulované, zostrihané a podkreslené inými výrazovými prostriedkami tak, ako je to bežné z reklamnej praxe, ktorá pre propagáciu používa expresívnosť, nátlakovosť, farebnosť, zámernosť, prezentovanie výnimočnosti, jedinečnosti, nezameniteľnosti a nutnosti vlastniť, získať, používať. Príspevok svojim spracovaním nesmeroval k propagácii, informoval o skutočnostiach spravodajského a publicistického charakteru, jeho podstatou bolo poskytnutie informácie, teda informovanie verejnosti tak, ako je bežné pre príspevky spravodajského charakteru. Divák nebol uvedený do omylu o podstate informácie.

Navrhovateľka ďalej uviedla, že ak mala odporkyňa zato, že je schopná sama posúdiť nielen povahu konkrétnej relácie, ale predovšetkým všeobecnú schopnosť posudzovaných televíznych programov napĺňať definíciu skrytej reklamy a tým naplniť reklamný účel a uviesť diváka do omylu o podstate takejto informácie, potom musí v tomto smere uviesť riadnu a zrozumiteľnú argumentáciu, t.j. vyložiť, o aké premisy ohľadne schopnosti uviesť diváka do omylu o podstate informácie svoje závery opiera a akým poznaním tieto premisy odôvodňuje. Ide o to, aby závery odporkyne neboli len špekuláciami, založenými na subjektívnych odhadoch, pocitoch alebo dojmach. Na nutnosti uviesť v odôvodnení rozhodnutia o sankcii takúto presnú, náležitými skutkovými zisteniami opodstatnenú a logicky vystavanú argumentáciu je nutné trvať hlavne práve v prejednávanej veci, lebo odporkyňa vo výroku napadnutého rozhodnutia výslovne tvrdí nie to, že odvysielaný príspevok by mohol naplniť definíciu skrytej reklamy, ale že naplnil definíciu skrytej reklamy, teda to, že k takémuto negatívnemu následku už skutočne prišlo.

V odvysielanom príspevku nebola zrejماً akákoľvek odplatnosť vzťahu medzi tým istým subjektom, ktorý je tak vysielateľom spravodajskej relácie s názvom T. n., ako aj vysielateľom programu s názvom P. v. X. (volebné štúdio). Výklad odporkyne považovala navrhovateľka, s ohľadom na definíciu skrytej reklamy a na kumulatívne naplnenie všetkých zákonných podmienok, za dogmatický a zúžený.

Ohľadne uvedenia verejnosti do omylu o podstate informácie, navrhovateľka uviedla, že je zrejmé, že divák v relácii spravodajského charakteru očakáva alebo môže očakávať

d'alsie informacie spravodajského alebo publicistického charakteru, pričom odvysielané informacie niesli jasné spravodajské rozlišovacie znaky a informacie, ktoré v príspevku odznegli je možné považovať za informácie vysielané vo verejnom záujme. Napadnuté rozhodnutie považovala za nepreskúmateľné z dôvodu nesprávne posúdeného skutkového stavu veci.

V ďalšom obsahu navrhovateľka poukazovala na rozsudky tunajšieho súdu, sp. zn. 5SŽ/18/2010, 6SŽ/9/2009, tvrdiac, že je zrejmé, že v danom prípade sa nejednalo o skrytú reklamu, ale o informovanie o veciach verejného záujmu.

V časti uloženej sankcie považovala navrhovateľka rozhodnutie za nepreskúmateľné z dôvodu absencie vlastnej správnej úvahy. K dôvodnosti výšky a odôvodnenia výšky finančnej sankcie uviedla, že dôvody uloženia finančnej sankcie sú len výpočtom dôvodov uvedených v zákone č. 308/2000 Z. z., nenesú žiadne známky vlastnej správnej úvahy správneho orgánu, teda de facto sú nelogické a nepreskúmateľné, čo do výšky a dôvodu uloženia sankcie, pričom v tejto časti poukázala na rozsudky tunajšieho súdu sp. zn. 6SŽ/7/2010, 8SŽ/8/2010, 3SŽ/14/2008. Uloženú sankciu považovala za neprimerane vysokú, nemajúcu oporu vo vykonanom dokazovaní, ktorá nespĺňa funkciu výchovnú ani preventívnu. Domnievala sa, že odporkyňa udeľuje výšky finančných sankcií bez zjavného logického postupu v závislosti od kvantity a kvality posudzovaného porušovania.

K podanému opravnému prostriedku sa písomným podaním zo dňa 8.8.2011 vyjadrila tak, že navrhla napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Odporkyňa uviedla, že v rámci sprostredkovaných informácií odznegli údaje o čase vysielania programu, moderátorka avizovaného programu vo svojom vstupe vyzdvihla aktuálnosť, s akou budú recipientovi sprostredkované výsledky volieb a ich analýzy, pričom tiež vyzdvihla jeho atraktívnosť. Navyše moderátori propagovaného programu *P. v. X. (volebné štúdio)* sú verejnosti známymi politicko-publicistickými redaktormi a sprostredkovanie informácií o danom programe nimi osobne je spôsobilé zvýšiť záujem recipienta o tento program, a teda pôsobiť propagačne, rovnako ako využitie autentického štúdia daného programu ako pozadia pre živý vstup v rámci programu *T. n..* Propagačný charakter respondentov i poskytnutých informácií prevažoval nad zložkou informačnou resp. spravodajskou.

Ďalej uviedla, že podstatou skrytej reklamy je skutočnosť, že divákovi sú propagačné informácie podsúvané skrytou, nenátlakovou formou, pričom sú "zaobalené" v rámci kontextu programu. Preto, ak by uvedený príspevok obsahoval reklamné techniky, nejednalo by sa už o skrytú mediálnu komerčnú komunikáciu, ale o klasickú reklamu. Z tohto dôvodu považovala odporkyňa argument navrhovateľky ohľadne absencie reklamných techník za bezpredmetný.

K tvrdenému nedostatku dôvodov odporkyňa uviedla, že závery uvedené v napadnutom rozhodnutí sú riadne odôvodnené. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, ktoré skutočnosti posúdila odporkyňa ako rozporné so zák. č. 308/2000 Z. z. a z akého dôvodu, rovnako uviedla argumenty, ktorými sa riadila pri hodnotení splnenia jednotlivých kritérií. Závery v napadnutom rozhodnutí logicky vyplývajú z argumentácie v ňom uvedenej. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia venovala odporkyňa náležitú pozornosť riadnemu zdôvodneniu záverov, ku ktorým počas správneho konania dospela, uviedla skutočnosti a argumenty, ktorými sa riadila pri hodnotení splnenia jednotlivých kritérií. Správna úvaha bola použitá len v prípadoch, kde zákon používa pojmy bez uvedenia ich legálnej definície, pri ukladaní výšky pokuty a pri hodnotení naplnenia kritérií skrytej mediálnej komerčnej komunikácie, pri ktorých to predpokladá zákon. Navrhovateľka v opravnom prostriedku uviedla iba všeobecné argumenty, ktoré nevzťahovala ku konkrétnym častiam napadnutého rozhodnutia, a preto ich odporkyňa hodnotila ako účelové.

Odporkyňa tiež uviedla, že napadnutý komunikát skúmala z hľadiska naplnenia jednotlivých kritérií skrytej reklamy a dospela k záveru, že došlo ku kumulatívne naplneniu týchto kritérií, na základe čoho skonštatovala, že došlo k porušeniu príslušného zákonného ustanovenia. Tvrdenie navrhovateľky, že príspevok zásadným spôsobom nereklamoval niečo nové, prevratné je z pohľadu naplnenia kritérií skrytej reklamy bezpredmetné. V zmysle definície uvedeného inštitútu je rozhodujúce, že odvysielané informácie plnili reklamný účel, a teda propagovali následne odvysielaný program. Skutočnosť, či ide o nový typ programu alebo o známy formát a propaguje sa jeho konkrétna časť nemá žiadny vplyv na to, či dané informácie mohli naplniť definíciu skrytej reklamy alebo nie.

Pokiaľ navrhovateľka namietala dogmatický a zúžený výklad zákona, odporkyňa uviedla, že sa podrobne vysporiadala s navrhovateľkou namietanými kritériami skrytej reklamy, ktoré podrobne rozviedla na stranách 6 až 12 napadnutého rozhodnutia. V rámci

správnej úvahy posudzovala odporkyňa v predmetnom príspevku odvysielané informácie z hľadiska ich obsahu, spôsobu a formy spracovania, t.j. či tieto informácie boli slovnou alebo obrazovou informáciou o činnosti poskytovateľa služby, odvysielanou v rámci programu, ktorá by bola navrhovateľkou zámerne využitá na reklamný účel, a teda propagáciou avizovaného programu, čím by mohol byť respondent uvedený do omylu a dospela k záveru, že informácie o pripravovanom programe *P. v. X. (volebné štúdio)* odvysielané v programe *T. n.* dňa 21.3.2009 o cca 19,00 hod. naplnili všetky kritériá definície skrytej reklamy v zmysle § 32 ods. 13 zák. č. 308/2000 Z. z. a ich odvysielaním došlo k porušeniu povinnosti ustanovenej § 32 ods. 12 zák. č. 308/2000 Z. z.

Odporkyňa v súvislosti s navrhovateľkou citovanými rozsudkami tunajšieho súdu nepovažovala tieto za dôvodné alebo na vec sa vzťahujúce.

V súvislosti s námietkami týkajúcimi sa odôvodnenia uloženej sankcie odporkyňa uviedla, že poslednou právoplatne udelenou sankciou udelenou navrhovateľke za rovnaký delikt bola pokuta vo výške 200 000 Sk (6638,78€). Je teda zrejmé, že odporkyňa udelila navrhovateľke napadnutým rozhodnutím sankciu o 50% vyššiu, ako bola výška poslednej právoplatne udelenej sankcie. Odporkyňa nesúhlasila s argumentom navrhovateľky o absencii vlastnej správnej úvahy pri určovaní výšky pokuty. Odporkyňa v napadnutom rozhodnutí jednoznačne poukázala na fakt, že vyššiu pokutu udelila navrhovateľke, nakoľko je zrejmé, že predchádzajúce sankcie nespĺnili svoj preventívny účel. Odporkyňa tiež explicitne poukázala na fakt, že skrytá reklama bola odvysielaná v tzv. prime time, počas ktorého je reklamný čas najdrahší. Pri odôvodnení výšky sankcie postupovala odporkyňa v súlade so zákonom a zásadami logického myslenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 64 ods. 6 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách) napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo preskúmal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods.1 O. s. p.) a po prejednaní veci dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť a vec vrátiť odporkyňi na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O. s. p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 250l ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 250q ods. 2 O. s. p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Podľa § 250l ods. 2 O. s. p., pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie z druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 246d O. s. p. ak osobitný zákon upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty určuje lehoty pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tejto časti neplynú. Obdobne to platí o lehotách pre zánik práva vo veciach daní, poplatkov a odvodov, ktoré sú príjmami štátneho rozpočtu, verejných fondov, rozpočtov obcí, miest a vyšších územných celkov.

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 1 ods. 2 Ústavy SR Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona (pred 1.7.2001), sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (publikovaný pod č. 209/1992 Zb., ďalej v texte rozhodnutia len Dohovor), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná

nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 Ústavy SR je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané.“ (I.ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999. Nález z 13.10.1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382).

Základnou podmienkou materiálneho právneho štátu je všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že orgány štátnej správy, orgány samosprávy, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Pokiaľ ide o pojem „trestného obvinenia“ v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru je potrebné pri posudzovaní, či delikt má byť kvalifikovaný ako trestný zistiť, či text definujúci tento delikt patrí v právnom poriadku štátu do trestného práva, povahu deliktu a taktiež povahu a stupeň prísnosti sankcie, ktorej uloženie hrozí, pritom je nutné vziať do úvahy predmet a účel čl. 6 Dohovoru, všeobecný význam pojmov tohto článku a zákony zmluvných štátov (rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Garyfallou AEBE v. Grécko zo dňa 24.9.1997, § 32, rozsudok vo veci Kadubec v. Slovensko zo dňa 2.9.1998, § 50, obdobne rozsudok vo veci Lauko zo dňa 2.9.1998). Význam prístupu, ktorý k deliktu zaujíma vnútroštátne právo je len relatívny, dôležitejšími faktormi sú povaha deliktu, povaha a stupeň prísnosti sankcie (rozsudok vo veci Öztürk v. Nemecko zo dňa 21.2.1984, séria A-73, s.19, § 52), ktoré sú alternatívne, t. j. pre aplikáciu čl. 6 Dohovoru dôvodiac, že ide o vec „trestného obvinenia“ je postačujúce, aby sa naplnilo len jedno z uvedených kritérií, teda postačí, že delikt je svojou povahou (*nature of the offence*) trestný z hľadiska Dohovoru alebo tento delikt vystavuje osobu hrozbe sankcií, ktoré svojou povahou a stupňom prísnosti všeobecne patria do kriminálnej sféry (inter alia rozsudok vo veci Lutz v. Nemecko zo dňa 25.8.1987, séria A-123, s. 23, § 55, cit. rozsudok Kadubec v. Slovensko, § 51). Pre relatívny nedostatok

závažnosti sankcií ukladaných za delikt (*the relative lack of seriousness of the penalty*), nemožno pri delikte popierať jeho vnútorne kriminálny charakter (cit. rozsudok vo veci Öztürk, § 54).

Z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR možno vyvodiť, že pokiaľ ide o trestné obvinenie v zmysle Dohovoru možno sem subsumovať veci správneho trestania, t. j. priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb – podnikateľov (o. i. pozri rozsudky vo veciach sp. zn. 8Sžo/28/2007, 3Sžo/79/2010, 8Sžo/147/2008).

V predmetnej veci odporkyňa uložila navrhovateľke pokutu vo výške 10 000 € podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách.

Podľa § 64 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení účinnom v čase spáchania deliktu, rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená.

Podľa § 64 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách, rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Za deň, keď sa rada dozvedela o porušení povinnosti podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí rady.

Časové limitovanie právneho postihu za správny delikt má dôvody materiálne (účel sankcie možno dosiahnuť len jej včasným uložením, sankcia uložená po uplynutí dlhej doby od protiprávneho konania stráca funkciu individuálnej ako aj generálnej prevencie) a dôvody procesné (uplynutím dlhšej doby od spáchania protiprávneho konania sa oslabuje sila dôkazných prostriedkov).

Navrhovateľka mala porušiť povinnosť dňa **21.3.2009**; odporkyňa v tomto prípade začala plynúť ročná prekluzívna lehota pre vydanie rozhodnutie o uložení sankcie dňa 22.3.2009.

Rozhodnutie RP/67/2011 bolo vydané dňa **21.6.2011**, čiže uplynulo 26 mesiacov a 30 dní od tvrdeného porušenia povinnosti do vydania rozhodnutia o uložení sankcie.

V tejto lehote však sú zahrnuté aj časové úseky, kedy podľa § 246d O. s. p. lehota pre zánik zodpovednosti neplynula, keďže v preskúmvanej veci odporkyňa rozhodla po tretíkrát, po predchádzajúcom opakovanom zrušení rozhodnutí odporkyne tunajším súdom, pričom za deň kedy lehota začne spočívať sa považuje deň, kedy začalo súdne konanie /doručením návrhu, resp. opravného prostriedku/ a posledným dňom spočívania lehoty je deň právoplatnosti súdneho rozhodnutia.

Prvé rozhodnutie č. RP/31/2009 zo dňa 25.8.2009 bolo napadnuté opravným prostriedkom doručeným Najvyššiemu súdu SR dňa **24.11.2009**, ktorý o podanom opravnom prostriedku rozhodol rozsudkom sp. zn. 6SŽ/9/2009 zo dňa 21.4.2010, právoplatným dňa **15.5.2010**, teda lehota neplynula 5 mesiacov a 21 dní.

Druhé rozhodnutie č. RP/34/2010 zo dňa 22.6.2010 bolo napadnuté opravným prostriedkom doručeným Najvyššiemu súdu dňa **18.8.2010**, ktorý o opravnom prostriedku rozhodol rozsudkom sp. zn. 8SŽ/18/2010 zo dňa 24.03.2011, právoplatným dňa **21.4.2011**, lehota teda neplynula 8 mesiacov a 3 dni.

Spolu lehota neplynula 13 mesiacov a 24 dní.

Z uvedeného vyplýva, že ak odporkyňa vydala napadnuté rozhodnutie po 26 mesiacoch a 30 dňoch, pričom počas 13 mesiacov a 24 dní lehota neplynula z dôvodu prebiehajúcich súdnych konaní, potom odporkyňa vydala rozhodnutie po uplynutí 13 mesiacov a 6 dní, teda 1 mesiac a 6 dní po uplynutí ročnej prekluzívnej lehoty.

Trestné obvinenie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru zahŕňa obvinenie z trestného činu a konanie o ňom.

Zák. č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, v § 84 až § 93 upravuje inštitúty, ktoré vymedzujú zánik trestnosti a trestu, pričom jedným z dôvodov zániku trestnosti činu je premlčanie trestného stíhania a trestnosť činu zaniká uplynutím tam stanovenej premlčacej doby.

S právnou úpravou hmotného práva korešponduje právna úprava trestného práva procesného.

Podľa § 9 ods. 1 písm. a/ zák. č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozhodnutia len TP), trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak je trestné stíhanie premlčané.

Podľa § 215 ods. 1 písm. d/ TP, prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak je trestné stíhanie neprípustné podľa § 9 TP, t.j. okrem iných dôvodov aj z dôvodu premlčania trestného stíhania.

Podľa § 281 ods. 1 TP, súd zastaví trestné stíhanie, ak na hlavnom pojednávaní zistí, že je tu niektorá z okolností uvedených v § 9 ods. 1 TP. V citovanom ustanovení je zakotvené premlčanie trestného stíhania ako prípad zániku trestnosti.

Podľa § 320 ods. 1 písm. c/ TP, odvolací súd napadnutý rozsudok zruší a trestné stíhanie zastaví, ak zistí, že je tu niektorá z okolností, ktoré by odôvodňovali zastavenie trestného stíhania súdom prvého stupňa podľa § 281 ods. 1 alebo 2.

Vo všetkých citovaných prípadoch týkajúcich sa zastavenia trestného stíhania z dôvodu jeho premlčania majú ustanovenia trestných kódexov kogentný charakter. Ak TP zakotvuje povinnosť zastaviť trestné stíhanie (prokurátor, súd na hlavnom pojednávaní, odvolací súd neverejnou zasadnutím), urobí tak bez návrhu, z úradnej povinnosti.

Najvyšší súd SR preto dospel k záveru, že nakoľko správne delikty patria do kategórie trestných obvinení v zmysle čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru, je potrebné, aby aj správny súd prihliadal k zániku zodpovednosti za správny delikt z úradnej povinnosti (ex offa), bez ohľadu na skutočnosť, či túto skutočnosť v podanom opravnom prostriedku navrhovateľka namietala. Takéto posudzovanie veci je nevyhnutné z hľadiska zabezpečenia zachovania jednotných právnych záruk a jednotného postupu všetkých kategórií trestných obvinení v súlade s čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné rozhodnutie odporkyne zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 zrušiť a vec jej vrátiť na ďalšie konanie, pričom v zmysle § 250r O. s. p. v ďalšom konaní je odporkyňa viazaná názorom súdu.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. tak, že úspešnej navrhovateľke priznal ich náhradu **v uplatnenej výške 470,55 €**. Trovy konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia: odmena za **3 úkony** právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd vo veci samej – opravný prostriedok zo dňa 1.8.2011, účasť na pojednávaní zo dňa 8.12.2011, **á 123,50 €** (vo výške 1/6 výpočtového základu 741,00 €) podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 14 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Vyhláška“), **režijný paušál k trom úkonom právnej služby** podľa § 16 ods. 3 Vyhlášky, **á 7,21 € a DPH vo výške 20%**.

Odporkyňa je povinná náhradu trov konania podľa § 149 ods. 1 O. s. p. v spojení s 250l ods. 2, § 246c ods. 1 O. s. p. uhradiť na bankový účet právnej zástupkyne navrhovateľky, č. ú. X. vedený vo V., A., v lehote uvedenej vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 8. decembra 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská